

Arrest

nr. 247 059 van 11 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 april 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 22 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Een vergelijkend vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd in Nederland en hij in dit land op 4 juni 2018 reeds internationale bescherming vroeg.

1.3. Verzoeker wordt op 7 februari 2020 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 3 maart 2020 richt verweerder een verzoek tot terugname aan de Nederlandse autoriteiten. Op 15 maart 2020 aanvaarden de Nederlandse autoriteiten het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, d van de Dublin III-verordening.

1.5. De gemachtigde van de destijds bevoegde minister neemt op 15 april 2020 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt geoordeeld dat Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en bijgevolg verzoeker het Belgische grondgebied moet verlaten om zich aan te melden bij de bevoegde Nederlandse autoriteiten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 werd ingevoerd (*Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden handeling moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.2. Wanneer het belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, komt het aan de verzoekende partij toe daarover een standpunt in te nemen en het actuele karakter van haar belang aan te tonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

2.3. Uit door verweerder bijkomend overgemaakte informatie blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op 7 december 2020 voor behandeling is overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dit impliceert dat België alsnog heeft aanvaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en verzoeker gedurende de behandeling ervan in België mag verblijven, zoals hij dit beoogt met het thans voorliggende beroep. Er is niet langer sprake van dat verzoeker zich naar Nederland moet begeven voor de behandeling van zijn verzoek door de Nederlandse autoriteiten.

In deze situatie blijkt niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gevraagd om in deze gewijzigde omstandigheden zijn actuele belang toe te lichten, stelt verzoeker zich in eerste instantie te gedragen naar de wijsheid, maar meent hij tevens dat er mogelijk nog een “*residueel belang*” voorhanden is, daar hij onderhevig is geweest aan het in de bestreden akte vervatte bevel om het grondgebied te verlaten en dit hem nog kan worden tegengeworpen in mogelijke latere procedures, bijvoorbeeld voor de familierechtbank. Zoals reeds werd aangegeven, is er actueel niet langer sprake van dat verzoeker het Belgische grondgebied dient te verlaten om zich naar Nederland te begeven. Het voorliggende bevel om het grondgebied te verlaten is dan ook als impliciet doch zeker opgeheven te beschouwen. Verweerder bevestigt dit. Nu niet blijkt dat het bevel nog rechtsgevolgen heeft, kan niet worden vastgesteld dat verzoeker nog het vereiste belang heeft om dit aan te vechten.

Zijn betoog in verband met “*mogelijke latere procedures*” waarin men hem mogelijk nog zou tegenwerpen dat hij het voorwerp uitmaakt(e) van een bevel om het grondgebied te verlaten, is volstrekt hypothetisch, hetgeen niet kan volstaan om nog het vereiste belang aan te tonen.

2.4. Er dient te worden besloten dat het ingestelde beroep tot nietigverklaring, nu verzoeker niet langer doet blijken van het rechtens vereiste belang, onontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS